

Nu toleranță, ci îndelungă răbdare

Nu toleranță, ci îndelungă răbdare

Un argument al ateilor în favoarea credinței lor că nu există Dumnezeu este de genul: „Dacă există un Dumnezeu atotputernic, care este și plin de bunătate și dragoste, atunci cum poate el să tolereze atâtea rele în lume? Cum tolerează el atâtea crime și războaie? Cum lasă el să moară de foamete copii, în timp ce o mână de oameni au sub control sute de miliarde de dolari și destinele a miliarde de oameni?” Da, și la prima vedere pare rezonabil. Dar nu ar fi atunci bine să vedem ce spune Biblia cu privire la ceea ce tolerează Dumnezeu?

În cartea Geneza citim că Dumnezeu l-a așezat pe om într-o grădină cu „tot felul de pomi plăcuți la vedere și buni de mâncat”, având libertatea să mănânce din orice pom din grădină, cu o singură excepție și o singură interdicție: „Dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, pentru că, în ziua când vei mânca din el, vei muri negreșit” (v. Geneza 2-3). Dar omul nu a ascultat cu toate că era numai o singură interdicție. Și atunci ce a făcut Dumnezeu? Nu putea atunci Dumnezeul cel atotputernic să termine imediat cu omul și apoi să facă alt om? Da, dar Dumnezeu, fiind plin de dragoste, a permis ca Adam să mai trăiască încă aproape nouă sute treizeci de ani. Nu seamănă aceasta a fi toleranță? A tolerat ca omul păcătos, pe care nu-l mai putea primi în prezența Lui, să mai trăiască peste nouă sute de ani. Dar, de fapt, dacă este să cercetăm Biblia, vedem că în această carte nu se găsim cuvântul toleranță, ci, în schimb găsim expresia „îndelungă răbdare” (v. Ieremia 15.15, Romani 2.4, 9.22). Are îndelungă răbdare față de omul care nu face nimic plăcut lui: da, pentru că dacă ar fi să judece acum și să execute sentința, atunci nici un om nu ar scăpa cu viață. Dar Dumnezeu spune: „Am eu în adevăr vreo plăcere în moartea celui rău? zice Dumnezeu. Nu mai curând în întoarcerea lui de la calea lui, ca să trăiască?” (Ezechiel 18.23). Nu este vorba de acel gen de toleranță pe care o avem noi față de alții care nu ne plac pentru că să evităm niște conflicte. Pentru că noi, în general arătăm toleranță față de cei cu care nu suntem de acord atunci când nu găsim modalitatea de a-i „aranja”. Pentru că, de cele mai multe ori, atunci când avem mijloacele de a-i „pedepsi” pe cei care nu ne plac nu manifestăm deloc toleranță față de ei, ci le facem ceea ce considerăm noi că li s-ar cuveni. Dumnezeu însă, cu toate că are toate mijloacele pentru a pedepsi și a face dreptate imediat, are îndelungă răbdare față de om pentru că să se pocăiască și să fie mântuit. Când s-a dovedit cu prisosință că „Un om nu va putea nicidecum să-l răscumpere pe fratele său, nici să-l dea lui Dumnezeu un preț de răscumpărare pentru el (pentru că răscumpărarea sufletului lor este așa de scumpă, că trebuie să renunțe la ea pentru totdeauna), ca să trăiască pentru totdeauna, să nu vadă groapa” (Ps. 49.7-9), atunci El l-a trimis pe Fiul Său, cel de-o ființă cu El, să coboare pe pământ într-un trup omenesc, de carne, din punct de vedere biologic exact ca al celorlalți oameni, dar fără nici o înclinație spre păcat, pentru a plăti acel preț pe care nimeni altul nu-l putea plăti, pentru a fi „Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii” (Ioan 1.29). Era necesar ca Isus să moară pentru că „plata păcatului este moartea”, iar numeroasele jertfe cerute de legea dată prin Moise nu erau decât simboluri ale acestei jertfe unice și desăvârșite, pentru că nimic de pe pământ nu poate reprezenta destul de bine, măcar sub un aspect, această jertfă de o valoare inestimabilă. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat pe singurul său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă” (Ioan 3.16). Iar dacă „plata păcatului este moartea”, „darul de har al lui Dumnezeu este viața eternă în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6.23). Adică omul nu poate „câștiga” prin niște eforturi deosebite dreptul la viața eternă, ci Dumnezeu îi dă aceasta ca un dar, deoarece El este plin de bunătate și dragoste.

Dacă Dumnezeu îngăduie încă să fie atât de multe rele și nedreptăți în lume și nu execută judecata, aceasta este pentru că El „nu l-a trimis pe Fiul omului ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” și tot mai așteaptă ca oamenii să creadă în El pentru a fi mântuiți. De aceea „El face să răsară soarele Său și peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie și peste cei dreți și peste cei nedreți” (Matei 5.45), pentru că are îndelungă răbdare. Dar, celor care refuză să creadă în El le este adresat avertismentul: „Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății Lui, și ale îngăduinței și ale îndelungii răbdări, necunoscând că bunătatea lui Dumnezeu te conduce la pocăință? Dar, după împietrirea ta și după inima ta nepocăită, îți aduni mânie, în zi de mânie și de descoperire a dreptei judecăți a lui Dumnezeu”.

Răbdarea lui Dumnezeu este îndelungă, dar nu infinită. Pentru că va veni un timp când perioada îndelungii Sale răbdări va lua sfârșit și El va judeca lumea și Domnul Isus își va întemeia împărăția Lui pe pământ, care va dura o mie de ani, iar în acea perioadă El spune că: „Pe cel care-l vorbește de rău în ascuns pe aproapele său îl voi nimici; nu-l voi suferi pe cel care are ochi mândri și inimă îngâmfată. Ochii mei vor fi peste cei credincioși din țară, ca să locuiască lângă mine: cel care umblă pe o cale desăvârșită, acela îmi va sluji. Cel care practică înșelăciunea nu va locui înăuntrul casei mele; cel care spune minciuni nu va sta înaintea ochilor mei. În fiecare dimineață îi voi nimici pe toți cei răi din țară, ca să stăresc din cetatea Domnului pe toți lucrătorii nelegiurii” (Ps. 101.5-8). Da, atunci va veni vremea când Dumnezeu nu va tolera pe pământ nici o manifestare a răutății. Până atunci însă, când este vorba de nedreptățile și de relele de pe pământ, credincioșii se cuvine ca, în purtarea lor să-L aibă în vedere pe „Isus Hristos, care a mărturisit înaintea lui Pilat buna mărturisire” (1 Timotei 6.13). Și care este acea mărturisire? Când Pilat l-a întrebat dacă era împăratul iudeilor, Isus i-a răspuns: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta; dacă Împărăția Mea ar fi fost din lumea aceasta, slujitorii Mei ar fi luptat ca să nu fiu predat iudeilor; dar acum Împărăția Mea nu este de aici” (Ioan 19.36). Acesta este un aspect pe care mulți care se mărturiseau creștini nu l-au avut în vedere, că Domnul Isus, omul desăvârșit și în totul ascultător de Dumnezeu, a spus „nu acum” și așteaptă momentul când va veni să împărătească. Dacă El nu împărătește, atunci alții au găsit că ar fi cazul să împărătească ei în numele lui. Și nu a dus oare această gândire la abuzuri pe care întreaga omenire le condamnă și care îi fac pe ateii să declare că religia, inclusiv creștinismul, promovează intoleranța?

Ateii declară că intoleranța manifestată în special de biserica catolică (dar se mai găsesc exemple de intoleranță extremă și de violență - e drept că mult mai puține și de amploare mult mai mică - și în istoria protestantismului) este continuarea intoleranței pe care erau îndemnați israeliții să o manifeste față de locuitorii țării Canaanului pe care Domnul le promisese că le-o va da. Care este de fapt situația? Da, israeliții au fost într-adevăr îndemnați să nu lase să trăiască în mijlocul lor pe nici unul dintre canaaniti pentru că Dumnezeu îi alesese ca ei să fie pentru El un popor deosebit, care să dea față de celelalte popoare o mărturie despre cum dorește El să fie pe pământ o societatea omenească dedicată în slujba Lui, și le-a spus că acei oameni cu obiceiurile lor idolatre aveau să le fie o cursă și să-i atragă la idolatrie și la infidelitate față de El. Și așa s-a și întâmplat. Israelii s-au arătat toleranți față de cei care nu-L onorau pe Dumnezeu și apoi și-au îngăduit ca ei înșiși să calce toate rânduielile pe care li le dăduse Dumnezeu, față de care se angajaseră solemn spunând „vom face tot ce a spus Domnul” (v. Exod 19, 20). Da, așa este omul: dispus să fie tolerant când Dumnezeu este dezonorat de aproapele lui, dar când este lezată mândria lui

sau când este atins în interesele lui, atunci se arată intolerant. Așa s-a întâmplat când apostolul Pavel le-a vestit evanghelia celor din alte națiuni și a spus că prin credința în Domnul Isus este mântuire și pentru iudei și pentru grec, fără nici o deosebire – atunci iudeii s-au arătat extrem de intoleranți și au dorit să fie ucis apostolul care spunea că iudeii sunt, prin firea lor, la fel de păcătoși ca și cei din celelalte națiuni și că pentru toți oamenii, indiferent din ce popor, mântuirea este numai prin credința în Isus. și apostolul Pavel le spunea credincioșilor „nu vă răzbuțați singuri, preaiubiților, ci dați loc mîniei, pentru că este scris: «A Mea este răzbuțarea, Eu voi răsplăti», spune Domnul. Deci, dacă vrăjmașului tău îi este foame, dă-i să mănânce; dacă îi este sete, dă-i să bea; pentru că, făcând aceasta, vei îngrămădi cărbuni aprinși pe capul lui. Nu fi învins de rău, ci învinge răul prin bine” (Romani 12.19-21). Deci, nici un îndemn la intoleranță pentru creștini în ceea ce privește relațiile sociale cu ceilalți oameni. Da, pentru că dacă Domnul lor nu împărățește acum pe pământ, atunci ei înțeleg că nu este cazul ca ei să lupte pentru a împărăți pe pământ, ci trebuie să arate și ei toleranță față de aceia față de care Dumnezeu arată încă îndelungă răbdare și pe care El îi cheamă să se pocăiască, dorind ca aceia să nu piară ci să fie mântuiți.

Și, dacă îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de omenire în ansamblu are o limită în timp, tot așa îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de fiecare om individual are o limită în timp. La unii limita aceea este la șaptezeci, la optzeci, la nouăzeci sau chiar la o sută și ceva de ani, Dumnezeu trecându-l pe om prin multe experiențe și dureri și suferințe, poate-poate se va pocăi. Dar „Dumnezeu vorbește o dată, de două ori - și omul nu ia seama” (Iov 33.14). și dacă omul tot nu ia aminte la ceea ce dorește Dumnezeu să-i spună, atunci El ajunge la acea limită a îndelungii răbdări a lui Dumnezeu, dincolo de care nu mai poate fi mântuit. Care este acea limită? Limita depinde de la om la om și Dumnezeu o stabilește pentru fiecare om individual.

În capitolul 12 din Evanghelia după Luca vedem cum un om a ajuns la această limită a îndelungii răbdări a lui Dumnezeu, când, într-o noapte, Dumnezeu i-a spus: „Nebunule, în noaptea aceasta ți se va cere sufletul; și cele pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?” (v. 20). Poate va spune cineva că aceasta este o exagerare. Dar, așa zice mai curând că, pentru cei care aleargă continuu după lucruri pământești, aceasta este regula. Imaginându-și că pacea și bucuria sufletului o vor putea câștiga acumulând bogății pământești, ei tot aleargă amăgindu-se că dacă vor mai reuși încă ceva atunci sufletul lor se va putea bucura în pace mulți ani. Așa și omul din parabolă gândea că sufletul lui avea să se bucure în viitor, după ce va mai fi rezolvat problema cu hambarele, adică nu avea pace și bucurie în prezent, ci tot spera că acelea le va dobândi într-un oarece viitor. și un om poate continua așa până când ajunge să afle că trebuie să părăsească această lume. Dacă unora le este dat să treacă prin boală și suferință înainte de a părăsi această lume, și astfel li se oferă șansa să se pocăiască „în ceasul al unsprezecelea”, alții însă se întâmplă să piară într-un accident sau să fie loviți brusc de o boală mortală care nu a prezentat simptome până în ultimul moment. Nimeni nu poate ști exact cât timp va mai beneficia personal de îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, așa că fiecare om se cuvine să trateze mântuirea sufletului său ca pe o problemă de maximă urgență, pentru că „oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9.27). Dar Domnul Isus a spus „Cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel care M-a trimis are viața eternă și nu vine la judecată ci este trecut din moarte la viață” (Ioan 5.24). De aceea apostolul, prin Duhul Sfânt, îndeamnă: „Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în răzvrătire, în ziua ispitirii” (Evrei 3.7-8).

Iar cel mântuit prin credința în Domnul Isus se cuvine să arate multă răbdare în fața nedreptăților și răutăților din această lume, inclusiv față de nedreptățile care se manifestă în cercul larg al celor care se mărturisesc a fi creștini. Acesta este sensul parabolei neghinei din capitolul 13 din evanghelia după Matei. Acolo stăpânul ogorului (Fiul omului - Isus) le spune slujitorilor săi să lase neghina semănată de vrăjmaș să crească împreună cu grâul, pentru ca nu cumva, urmărind să distrugă neghina, ei să distrugă din greșeală și grâul, urmând ca separarea să aibă loc la seceriș (imagine a momentului când Domnul Isus va veni să împărățească pe pământ). Deci cei care, în decursul istoriei, au căutat să-i elimine pe „eretici” de pe fața pământului – unde ei pretindeau că vor întemeia împărăția – nu au ținut cont de această parabolă, care este și explicată de Domnul Însuși, din ea rezultând o clar porunca pentru slujitorii săi că nu trebuie să caute să-i elimine din lume pe necredincioși.

Dacă în ceea ce privește relațiile sociale un creștin nu se cuvine să arate intoleranță față de cei care înțeleg să-și trăiască viața pe alte principii, în schimb el nu trebuie să tolereze păcatul întâi în viața lui personală, adică nu se cuvine să-și permită nimic despre care are cunoștință că nu-i este plăcut lui Dumnezeu. Dar totuși creștinilor li se întâmplă atât de des să păcătuiască din greșeală și din slăbiciune. Și atunci? Și acestea sunt acoperite de jertfa desăvârșită a Domnului Isus. și, când credinciosul descoperă că a păcătuit din greșeală, apostolul Ioan spune „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate” (1 Ioan 1.9). Odată păcatul mărturisit, credinciosul ajunge să fie în comuniune cu Dumnezeu, pentru că un păcat nemărturisit apasă asupra conștiinței și întrerupe comuniunea cu Dumnezeu. Apoi, în legătură cu aceasta, se pune problema cum anume să participe un credincios la masa de aducere a amintei de moartea Domnului Isus, potrivit dorinței exprimate de el: „faceți aceasta în amintirea Mea”. Apostolul Pavel spune: „să se cerceteze dar omul, și așa să mănânce din pâine și să ia din pahar”. Adică să se cerceteze dacă nu cumva are în viața lui ceva obiceiuri păcătoase, și aceasta nu cu scopul de a nu lua parte la masa Domnului, ci de a pune capăt acelor obiceiuri. De asemenea, să se cerceteze și să-și mărturisească greșelile, și așa să ia parte la masa Domnului. „Pentru că cine mănâncă și bea își bea judecata dacă nu deosebește trupul. De aceea sunt mulți între voi slabi și bolnavi și mulți adorm (adică mor). Pentru că dacă ne-am judeca noi înșine n-am mai fi judecați. Dar când suntem judecați suntem disciplinați de Domnul ca să nu fim condamnați împreună cu lumea” (1 Cor. 11.29-32).

În ceea ce privește comuniunea la masa Domnului, potrivit Scripturii, creștinul nu se cuvine să tolereze în acea comuniune pe nimeni despre care are cunoștință că trăiește în păcat. De exemplu, apostolul Pavel le spune credincioșilor din Corint: „Înlăturați pe cel rău dintre voi înșivă!” (1 Corinteni 5.13) – aceasta fiind măsura care trebuiau să o adopte față de cel care trăia în relații incestuoase. De asemenea, credincioșii nu trebuie să tolereze în comuniune pe nimeni care are vreo învățătură care nu este conformă Scripturii: „dacă vă vestește cineva altă evangheliă decât ceea ce ați primit, să fie anatema” (1 Gal. 1.9). Iar, dacă cineva este exclus din comuniune pe motive bine întemeiate, totuși această excludere nu este necesar să fie și permanentă, ci el poate fi reprimat în comuniune după ce există suficiente mărturii că practica lui rea a încetat sau că el nu mai susține învățăturile rele. Astfel, în a doua epistolă către Corinteni apostolul le scrie credincioșilor: „Este mai bine să iertați și să mângâiați, ca nu cumva acesta să fie copleșit de prea multă întristare. De aceea vă îndemn să-i arătați dragoste” (v. 2 Cor. 2.5-8). Însă, în special când se pune problema de a primi în comuniune pe cineva care a propagat învățături false, trebuie ca acea persoană să se dezică în mod public de învățăturile false pe care le-a propagat, și, în general, sfera mărturiei cu privire la pocăința lui trebuie să fie cuprindă sfera în care anterior s-au manifestat păcatele doctrinei.

În ceea ce privește primirea cuiva în comuniune, aceasta nu trebuie să se facă în pripă, înainte de a avea suficiente informații despre modul lui de viață. În acest sens apostolul Pavel îi spunea lui Timotei: „Nu-ți pune mâinile în grabă peste nimeni pentru a nu te face părtaș la

păcatele altora” (1 Tim. 5.22). Adică asocierea cu alte persoane care trăiesc în păcat sau care au învățături rele poate să întrerupă comuniunea unui credincios cu Domnul chiar dacă el personal nu are vreo practică păcătoasă sau vreo învățătură rea.

Deci, un credincios nu trebuie să tolereze în primul rând la el însuși nimic care știe că este altfel de cum dorește Domnul, și, apoi, să fie foarte atent ca nu cumva comuniunea lui cu Domnul să fie afectată de relațiile lui cu vreo persoană care are obiceiuri păcătoase sau învățături rele. Dar, în ceea ce privește relațiile din societate, credinciosul trebuie să se poarte având în vedere îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de păcătoși și faptul că El încă tolerează toate nedreptățile din lume. „Yahve a zis Domnului Meu: «șezi la dreapta Mea până îi voi pe vrăjmașii Tăi ca așternut al picioarelor Tale»” (Ps. 110.1). Astfel, dacă Domnul Isus, omul perfect, este înălțat la dreapta lui Dumnezeu și așteaptă momentul ca vrăjmașii să fie sub picioarele Lui, se cuvine ca și credincioșii Lui să aibă răbdare și să aștepte acel moment. Dar probabil că cea mai grea încercare este aceea a răbdării noastre când suntem puși să așteptăm de la Domnul soluția pentru o problemă, iar firea noastră nu tolerează sentința „Terminați cu omul, a cărui suflare este în nările lui, pentru că în ce s-ar ține seamă de El” (Isa. 2.22). Totuși, slăvit fie Domnul că El are îndelungă răbdare și față de răscumpărații săi, față de credincioșii săi, atunci când ei sunt slabi în credință și se îngrijește de ei astfel încât „nici moarte, nici viață, nici îngeri, nici stăpâniri, nici cele prezente, nici cele viitoare, nici puteri, nici înălțime, nici adâncime, nici o altă creatură nu va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru” (Rom 8.38-39).

clickbible.org